

DE EERSTE BRIEF AAN DE
THESSALONICENZEN

F.W. Grant

DE EERSTE
BRIEF AAN DE
THESSALONICENZEN

De numerieke structuur van de Schrift

De eerste brief aan de Thessalonicenzen

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2023
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

Thessalonicenzen algemeen	8
Omvang en indeling van de eerste Thessalonicenzen brief	11
De verdeling van de brief	12
Deel 1 - Het Woord in kracht voorstellen aan de ware en levende God, de Vader, en stellen onder het gezag van de Heer Jezus Christus	13
1.1 In God de Vader	13
1.2 De werking van het evangelie in de Thessalonicenzen	16
1.3 Het getuigenis van de Thessalonicenzen	18
Deel 2 - Het getuigenis waarin God getuigt.	20
2.1. Paulus' ijver omwille van het evangelie.	21
2.2 Paulus medeleven met de verdrukking van de Thessalonicenzen	22
2.3. Vermaning tot heiliging.	25
Deel 3 - De opstanding van de heiligen bij de komst van de Heer	27
3.1 Het lot van de ontslapenen in de Heer	28
3.2. De dag van de Heer.	35
Deel 4 - Wegen die hiermee overeenstemmen	42
4.1 Leiding erkennen	43

4.2 Enkele korte vermaningen	44
4.3 Het slot van de brief	52

Thessalonicenzen algemeen

De Thessalonicenzenbrieven behandelen de verbanden of collectieve relaties van het volk van God. Het zijn de vroegste van allemaal en de eenvoudigste, met de gedachte aan een gemeente vergaderd in God de Vader, een term die nergens anders wordt gebruikt, maar die duidelijk wijst op het leven dat zij in Hem hebben. Dit leven komt tot uiting in het geloof, de liefde en de hoop die de kinderen van God kenmerken en bekend maken; geboren uit het Woord van het evangelie, komend in de kracht van de Geest. Men ziet het karakter van de instrumenten die God in dit getuigenis gebruikt, en dat de hoop van de christen ligt in de komst van de Heer. Hier wordt in de eerste brief bij stilgestaan en dit wordt in de tweede zendbrief in verband wordt gebracht met de afval die zou komen in de laatste dagen, - de ontwikkeling van de verborgenheid der wetteloosheid die reeds werkzaam is.

Korinthiërs toont ons vervolgens in nog twee brieven de Gemeente als het lichaam van Christus en de tempel van God, waarin de Geest woont. Scherp toegelicht als het is, is het nu niet nodig er dieper op in te gaan. De leer van de tweede brief is, zoals altijd, een aanvulling op de eerste; de bediening, een fundamentele noodzaak in verband met elk lid van het lichaam, is het grote thema ervan.

Hebreeën, in de derde plaats, brengt ons in het heiligdom, als een heilig priesterschap, door het gescheurde voorhangsel heen, waarbij Christus voor ons is binnengegaan in de waarde van zijn volbrachte

werk, na eeuwige verlossing te hebben verkregen. Deze brief, die sommigen buiten het rijtje van Paulus' brieven zouden houden, is in deze reeks duidelijk op zijn plaats, numeriek gezien, en past in de ontwikkeling van de leer die de reeks presenteert. Het is als de Efeziërs-brief van deze tweede verdeling, en er zou geen andere voor in de plaats kunnen komen.

Timotheus betekent 'iemand die God eert', en de twee aan hem gerichte brieven komen daar op de meest volledige wijze mee overeen. Godzaligheid is hun grondtoon; en de Gemeente wordt daarin gezien als het huis van God, dat daarom beheerd moet worden volgens de heiligheid die haar eigen is, en in de handhaving van de waarheid zonder welke heiligheid onmogelijk is. De instelling van oudsten en diakenen dient ter bevordering hiervan. In de tweede zendbrief, evenals in die aan de Thessalonicenzen, zien we de inkomst van het kwaad, waarvoor de eerste ons waarschuwt; en dan is het nodig zich te zuiveren van de vaten tot oneer in het 'grote huis' van het christendom, en rechtvaardigheid, geloof en vrede na te volgen, met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart. Deze twee brieven, die in de vierde plaats komen, tonen ons de test, en het falen onder de test; van de verantwoordelijke getuige voor God op aarde, en dat als men geen goed geweten weet te behouden het geloof schipbreuk zal lijden (1 Tim. 1:19).

Titus, de Deuteronomium van deze reeks, leert ons de noodzakelijke samenvoeging van deze dingen. De waarheid is naar godsvrucht; alle leer heeft, wanneer zij in het hart wordt ontvangen, een geestelijke kracht in zich die het leven en de wegen vorm geeft. De genade van God, die redding brengt, is werkelijk datgene wat effectief leert om

sober, rechtvaardig en godvruchtig te leven in deze tegenwoordige wereld, op zoek naar Hem die gestorven is om ons te verlossen van alle ongerechtigheid, die, zoals wij zien, al te treurig heerste onder de belijdende christenen; des te meer moest zij worden weerstaan en berispt.

Omvang en indeling van de eerste Thessalonicenzen brief

De brieven aan de Thessalonicenzen onderscheiden zich, zoals gezegd, van alle andere door de stijl van hun adres '*aan de gemeente van de Thessalonicenzen in God de Vader*'. Over de gemeente als lichaam van Christus wordt niet gesproken; een gedachte waarmee die van een gemeente van Thessalonicenzen onverenigbaar zou zijn. Zij worden aangesproken als bezitters van goddelijk leven, dat zich in hen openbaart door hun geloof, liefde en hoop, in hen gewekt door het evangelie in de kracht van de Heilige Geest, wat hun verkiezing verklaart. Hierop wordt vooral in de eerste zendbrief ingegaan, maar in de tweede alleen in het kort.

Ook wordt stilgestaan bij het karakter van de getuige door wie God dit effectieve getuigenis geeft; en de heidenen zelf zijn getuigen van het effect, in hun bekering van afgoden om de levende en ware God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemel te verwachten, hun Bevrijder van de komende toorn (1 Thess. 1:9-10). Zij hadden een nieuwe Koning, zeiden de mensen, een Jezus. Hoe nieuw inderdaad voor hen bij wie de goden misschien wel angst inboezemden, maar door de ondeugden die zij tentoonspreidden, geen liefde of respect! Hier was nu inderdaad een Koning, en een volk dat hun trouw als geen ander kon rechtvaardigen, - een Koning met een doornenkroon,

en een Verlosser! Geloof, liefde en hoop vonden zo hun centrum in Hem; hun toekomst was slechts Zijn komst, en zo beschouwen beide brieven het, hoewel in verschillende aspecten. De grote plaats die het inneemt is volledig te verklaren: het maakte deel uit van het christelijke karakter, zoals Christus zelf dat gaf toen hij op aarde was: *‘weest u gelijk aan mensen die op hun Heer wachten’* (Luk. 12:36)

De verdeling van de brief

1. Het Woord in kracht dat de ware en levende God als Vader voorstelt, en onder het gezag van Christus als Heer stelt. (1 Thessalonicenzen 1)
2. Het getuigenis waarin God getuigt. (1 Thessalonicenzen 2 - 4:12)
3. De nieuwe openbaring van de opstanding van de heiligen bij de komst van de Heer. (1 Thessalonicenzen 4:13 - 5:11)
4. Wegen die overeenkomen. (1 Thessalonicenzen 5:12-28)

Deel 1 - Het Woord in kracht voorstellen aan de ware en levende God, de Vader, en stellen onder het gezag van de Heer Jezus Christus

1 Thessalonicenzen 1

Zoals deze brief de eerste is van de door de apostel geschreven brieven, althans van die welke in de wijsheid van God tot ons zijn gekomen, zo is hij wat de leer betreft de eenvoudigste. Er is in feite weinig formele verklaring van de leer. Hoewel deze ten grondslag ligt aan het geheel, is er geen sprake van eeuwig leven, van nieuwe geboorte, of zelfs van de relatie van kinderen tot de Vader. Het is niet moeilijk dit alles erin te vinden, maar het moet met behulp van andere geschriften.

1.1 In God de Vader

Paulus verenigt met zichzelf, op zijn manier, degenen die met hem gewerkt hebben in het werk onder degenen tot wie hij zich richt. Hij richt zich tot de Thessalonicenzen, zoals eerder is opgemerkt, op een

andere manier dan tot alle andere gemeenten. Hij spreekt niet over hen als de gemeente van God in Thessalonica, maar als de gemeente van de Thessalonikers, eerder een gezelschap, kan men zeggen, dan een lichaam; en ‘*in God de Vader*,’ een gezelschap van kinderen die het leven van Hem hebben ontvangen.

Zo had de apostel aan de Atheners verklaard dat ‘*in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij*’ (Hand. 17:28); en hij voegde daaraan toe, met een citaat van een van hun eigen dichters: ‘*Want wij zijn ook zijn geslacht.*’ Er is zeker een groot verschil tussen wat de apostel stelt als waar voor alle mensen, en wat hij hier duidelijk toeschrijft aan een christelijke vergadering als zodanig. Want hoe Paulus ook gebruik mocht maken van de plaats van de mens in de schepping om de dwaasheid en verloedering van de afgoderij te berispen, hij zou zeker een van de laatsten zijn om te vergeten of te negeren dat de zonde was ingetreden en ertoe had geleid dat hij zijn natuurlijke recht om deze plaats op te eisen had verspeeld, zodat, toen de Joden dat met de Heer zouden hebben gedaan, Hij antwoordde: ‘*Als God uw Vader was, zou u Mij liefhebben*’ (Joh. 8:42). Maar juist uit deze woorden blijkt dat voor de Thessalonicenzen dit oorspronkelijke recht was hersteld.

Toch moeten we ons niet vergissen. De oorspronkelijke plaats is slechts het zwakke beeld van wat nu van de christen is. De redding van God heeft ons niet zomaar teruggezet waar we voorheen waren. Als het ons eigen werk was geweest, zou dat inderdaad het enige zijn geweest waaraan gedacht kon worden. Maar het is het werk van Christus, met alle waarde van Zijn Persoon, Zijn lijden en dood eraan verbonden. Als vrucht hiervan ontstaat een nieuwe schepping,

en Christus als de laatste Adam heeft alle dingen in Zijn handen, om op een andere en heerlijker wijze al de belofte van het eerste Paradijs in het *'paradijs van God'* te vernieuwen.

Zo hebben wij naast *'in God de Vader'* hier *'en de Heer Jezus Christus'*; want zo is voor ons de weg naar het gezin van God hervonden, wij zijn *'levend voor God in Christus Jezus'* (Rom. 6:11). Zoals wij in Adam waren op grond van het van hem ontvangen leven, zo zijn wij in de nieuwe Adam door een leven dat wij ontvangen hebben; alleen een leven zoveel hoger, zoals Christus hoger is dan onze eerste vader, en wij zijn geboren uit de Geest, zodat wij deel krijgen aan de goddelijke natuur, waarbij Christus de *'Eerstgeborene onder vele broeders'* wordt (Rom. 8:29).

Dit bereidt de weg voor waar de apostel met voldoening van zijn hart bij stilstaat, het resultaat in deze Thessalonicenzen van het nieuwe leven dat zij hebben ontvangen. Het geloof, de liefde en de hoop die in hen tot uiting kwamen, waren daarvan het bewijs. Hiervoor dankte hij God voortdurend. Deze dingen waren niet slechts een belijdenis van de mond, maar levende realiteit. Hun werk was een werk van geloof; de drijfveren lagen in het onzichtbare, in de hemel waar God woont, niet onbekend, maar gekend in Christus, allen wandelden in het licht van dat licht. Het was ook geen koude verlichting: de liefde vond hier haar objecten en maakte dit werk tot een energieke *'arbeid'*. Hoop was nog nodig; want de liefde zelf zou ophouden met werken, als eenmaal duidelijk zou zijn dat er geen resultaat zou zijn. Maar bij de Thessalonicenzen gaf hoop volharding aan hun arbeid van liefde. Alles werd erkend en aanvaard bij die Goddelijke Vader, voor wie zij handelden (Matth. 6:1, 6, 18). De apostel zag daarin

het bewijs van hun uitverkiezing in de liefde van Hem die liefde is. Hun leven getuigde dus voor hen, maar van een genade waardoor zij het leven hadden ontvangen. Alles was van God, die hen uit eigen welbehagen tot Zich gebracht had.

1.2 De werking van het evangelie in de Thessalonicenzen

De apostel brengt hen in herinnering hoe deze dingen in hen waren bewerkt. Het was het evangelie dat het vruchtbare zaad van deze overvloedige oogst was geweest. Een zaad met leven erin: een evangelie, of 'goed nieuws', het getuigenis van Zijn liefde van wie het kwam, dat het hart won dat de boodschap geloofde; want *'wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad'*, zegt de apostel Johannes (1 Joh. 4:19). De mens heeft God de rug toegekeerd en naar de duivel geluisterd. En de roepstem die de mens terugroept tot God moet een evangelie zijn dat het werk van Satan ongedaan maakt, terwijl het tegelijkertijd de mens aan zichzelf openbaart en hem zo vernedert in berouw voor God. Het kruis doet beide dingen. Als het de Zoon van God was die daar hing, waarvoor hing Hij dan? Was het niet nodig? Nee, *'de Zoon des mensen moet worden verhoogd'* (Joh. 3:14).

Dit is tegelijk de remedie voor de mens, en zijn overtuiging als iemand die zo'n remedie nodig heeft. En wie, zou men kunnen vragen, kan de tedere aantrekkingskracht van zo'n argument weerstaan? Als de Zoon van God de straf moest ondergaan, kan het dan meer zijn geweest

dan de absolute gerechtigheid vereiste? Kan het een harde inschatting zijn geweest van Hem die Zijn Zoon gaf om de verzoening voor onze zonden te zijn? Zo worden boetedoening en verzoening samen gevonden in het kruis: God is niet tegen, maar voor ons, in een oneindige liefde, waarvan de enige maatstaf een oneindig offer is. Zullen wij voortaan niet gelovig en gehoorzaam luisteren naar Hem, wiens hele hart uitgestort is op een manier die geen menselijk hart had kunnen bevatten, en die nu de menselijke begrip te boven gaat om het te bevatten zoals het is?

Maar zelfs het evangelie kan bij de mens niet werken door al zijn bekwaamheid om in zijn geestelijke behoefte te voorzien, noch door zijn vertoon van goddelijke goedheid: *'Ons evangelie'*, zegt de apostel, *'kwam tot u niet alleen in woord, maar in kracht en in de Heilige Geest en in zeer volle zekerheid'* (vs. 5). Zonder het werk van de Geest van God is er geen kracht om de harten van de mensen te veranderen. Zo is ook het goddelijke werk, ondanks de inherente zwakheid van hem die er het onderwerp van zou kunnen zijn, stabiel door alle beproevingen heen en boven alle ongunstige invloeden. Vader, Zoon en Geest zijn inderdaad allen verenigd om de redding van de arme en zondige mensenkinderen te bewerkstelligen. Maar alleen het geloof is in staat om, onder de sluier van het natuurlijke, de Aanwezigheid te zien van Hem aan wie de hele natuur gehoorzaam is.

Bij het bekendmaken van zijn evangelie heeft God er behagen in om niet de tongen van engelen te gebruiken, maar die van mensen, die zelf ontvangers zijn van dezelfde genade. Mensen die zowel met hun leven als met hun lippen kunnen getuigen. Hierop legt de apostel grote nadruk: *'u weet immers hoe wij onder u geweest zijn ter wille*

van u.’ Dit heeft de Thessalonicenzen gemaakt tot wat zij waren: *‘En u bent navolgers geworden van ons en van de Heer, nadat u het woord aangenomen hebt onder veel verdrukking, met blijdschap van de Heilige Geest’* (vs. 6) Zo maakt het werk de werkmán bekend; terwijl het net zo waar is dat hoe meer de werkmán bij God is, hoe minder er van hemzelf in het werk zit en hoe meer van God.

‘U bent onze brief,’ zegt de apostel aan de Korinthiërs, *‘van wie blijkt dat u een brief van Christus bent, door onze bediening opgesteld, geschreven niet met inkt, maar met de Geest van de levende God, niet op stenen tafelen, maar op vlezén tafelen van de harten’* (2 Kor. 3:2-3). En dit is wat de ‘navolging’ van zulke werkers veilig en juist maakt; want er is altijd deze kwalificatie in: *‘Weest navolgers van mij, zoals ook ik van Christus’*(1 Kor. 11:1); zoals hier *‘navolgers van ons en van de Heer.’* Hoe goed is het om een gefundeerd vertrouwen te hebben dat deze twee dingen één zijn! Het effect is duidelijk: Van de Korinthiërs wordt gezegd: *‘gekend en gelezen door alle mensen’*; en hier ging het bericht de wereld over, dat zij zich van de afgoden tot God hadden afgekeerd om de levende en ware God te dienen. Maar verder was de versheid onder deze Thessalonicenzen zo groot dat zij *‘een voorbeeld zijn geworden voor alle gelovigen in Macedonië en in Achaja’* (vs. 8)

1.3 Het getuigenis van de Thessalonicenzen

Zo wordt het woord van de Heer rondom bekendgemaakt; het nieuwe leven benadrukt de nieuwe leer waaruit het voortkwam. *‘Onberispelijk en rein, onbesproken kinderen van God temidden van*

een krom en verdraaid geslacht, schitterden zij als *'lichten in de wereld, terwijl zij het woord van het leven vertoonden'* (Fil. 2:15). Het leven en het woord van het leven geven op passende wijze samen hun bewijs, en niet anders; hoewel Christus de *'Getrouwe Getuige'* is wanneer Zijn volk faalt (Opb. 1:5, 3:14). De Thessalonicenzen faalden niet, maar spraken zich zo uit dat degenen die onder hen hadden gewerkt niets hoefden te zeggen over hun werk. Wat zij zeiden was voldoende verrassend: zij getuigden niet alleen dat er één levende en ware God was, in tegenstelling tot de afgodsbeelden van het heidendom, en dat men die God oprecht en trouw moest dienen, maar ook dat de Zoon van God op de wolken van de hemel zou komen om het oordeel over de zonden van de mensen te voltrekken. Hem verwachtten zij, maar niet in angst, hoewel zij zelf zondaars waren. Integendeel, zij verwachtten Hem met vreugde en dankbaarheid, als Iemand die op aarde was gekomen om hen te verlossen van de komende toorn, die allen die niet hun toevlucht tot Hem hebben genomen zullen ontmoeten. Verlossing en bevrijding werden zo de sleutelwoorden van een nieuw lied, dat zij die het kenden konden zingen te midden van alle moeilijkheden en tegenover alle vijanden.

Deel 2 - Het getuigenis waarin God getuigt

1 Thessalonicenzen 2 - 4:12

Het tweede deel toont ons door het voorbeeld van de apostel zelf, en van hen die met hem onder hen hadden gewerkt, het karakter van de instrumenten waarmee God werkt. Hij kan natuurlijk in elk situatie te boven gaan, en het woord der waarheid zegenen, zelfs van goddeloze lippen; en zo kon Paulus zich verblijden als Christus werd gepredikt, al was het uit afgunst en twist. Men is verantwoordelijk voor de waarheid omdat het de waarheid is. Zodat we bij elke vraag hierover de spreker uit onze gedachten kunnen zetten. Nee, indien de spreker, zo volledig als Paulus was als de dienaar van Christus, dan zou hij des te meer het zeer reële gevaar erkennen dat iemand het Woord ontvangt als waarheid omwille van de spreker, in plaats van het geldig te verklaren door de waarheid ervan. Want inderdaad hoe gewoon is het, om zo het woord van de mens te maken tot iets waarvan men zelfs beweert dat het het woord van God is! Het ware effect ervan gaat op deze wijze verloren voor de ziel; en zoals dit het geval kan zijn met de waarheid als geheel, zodat het resultaat louter orthodoxie is; een christendom dat alleen van menselijke makelij is, zo kan het ook zijn met betrekking tot elke afzonderlijke waarheid - elk onderdeel van het wonderbaarlijke geheel. We moeten oppassen op onszelf in deze dingen.

Hier echter staat de apostel stil bij de waarheid die op deze wijze is verdraaid, maar die niet minder waar is vanwege haar verdraaiing. De God van heiligheid is heilig in Zijn wegen; en Zijn instrumenten moeten daarop afgestemd zijn qua karakter. De waarheid zelf is heilig; en zij die haar bekend maken, moeten dat doen in de uitwerking die in hun eigen leven en manier van doen tot uiting komt. En Satan, de grote tegenstander van de waarheid, toont zijn perfecte kennis hiervan wanneer hij, zoals Paulus zegt, voor zijn doel zich veranderd in een engel van het licht. Daarom zegt hij: *‘Het is dus niets bijzonders als ook zijn dienaars zich voordoen als dienaars van de gerechtigheid’* (2 Kor. 11:15) zelfs hij erkent de noodzaak van geschiktheid in zedelijk opzicht van doel en wegen.

2.1. Paulus' ijver omwille van het evangelie

Hij kan zich beroepen op wat hijzelf en zijn medewerkers waren, toen zij onder hen in en uit gingen. De belangrijkste nadruk ligt op hun duidelijke onzelfzuchtigheid. Zij waren gekomen vanuit de geseling en gevangenschap te Filippi; en met het bewustzijn, zoals de apostel elders zegt, dat in elke stad banden en verdrukkingen op hen wachtten. Het waren zeker niet hun eigen dingen die zij konden vinden of zoeken, in het volgen van een koers die zulk lijden voor hen inhield. Toch gingen zij standvastig door. Even moedig als altijd in hun vertrouwen op God, maakten zij te midden van veel ellende bekend wat toch Gods goede nieuws van vreugde was. Zij hadden niets gewijzigd, zij hadden geen vleierij gebruikt. Zij hadden geprobeerd God te behagen en niet de mens (vs. 4). Hem wiens alwetendheid

de harten doorzoekt van hen die met Hem te maken hebben. Van de mensen hadden zij niets gevraagd, zij hadden niet aangedrongen op onbetwiste rechten, maar zij vonden vreugde in het geven van wat zij te geven hadden, ja, zelfs hun eigen levens meedeelden (vs. 8). Het was niet alleen gerechtigheid, maar liefde die niet het hare zocht, en waarin zij werkten, en al hun voorschriften door een voorbeeld afdwongen. En dit opdat de ontvangers van het evangelie waardig zouden wandelen naar de God die erin wordt verklaard, die de mensen roept tot zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid.

2.2 Paulus medeleven met de verdrukking van de Thessalonicenzen

Zij waren niet teleurgesteld in het resultaat onder de Thessalonicenzen. Het woord van God was door hen ontvangen als wat het inderdaad was, en ontvangen als van God deed het zijn goddelijk werk (vs. 13). Het haalde hen uit hun natuurlijke plaats in een van God afgevallen wereld, om hen tot metgezellen te maken van hen die door de wereld verworpen waren, maar die de wereld niet waardig was. Zo, zegt de apostel, *'bent u navolgers geworden van de gemeenten van God die in Judea zijn in Christus Jezus; omdat ook u van uw eigen landgenoten hetzelfde hebt geleden zoals ook zij van de Joden'* (vs. 14) Zij die volgelingen waren van de Gekruisigde hoeven dit niet vreemd te vinden (Joh. 15:20). Israël, helaas de eerste in voorrecht onder de volken, was alleen hierdoor de schuldigste van allen geworden.

De Heer Jezus zelf was onder hen het Hoofd van een lange rij martelaren, de profeten, van wie Stefanus vraagt: *‘Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben hen gedood die tevoren de komst van de Rechtvaardige aankondigden; van Wie u nu verraders en moordenaars bent geworden’* (Hand. 7:52). Zo werd het volk dat uit de wereld was uitverkoren om de wereld te zegenen, de grote tegenstanders en belemmerers van de zegen. *‘Ook behagen zij God niet en zijn tegen alle mensen, terwijl zij ons verhinderen tot de volken te spreken, opdat zij behouden worden’* (vs. 16) Israël is daarom voor het ogenblik verworpen en terzijde gesteld; zij hebben de maat van hun zonden volgemaakt, en Gods toorn over hen is tot het uiterste gekomen.

Zo was Gods hart voor de heidenen, waarvan zij, Zijn arbeiders in het evangelie, getuigen en vertegenwoordigers waren. Voor een ogenblik van hen beroofd, en hen achterlatend in het midden van een tegengestelde wereld, was hun hart onveranderlijk met hen, en verlangend om weer tot hen te komen (vs. 17). Paulus zelf verlangde, zoals hij hen verzekert, om na verhinderd te zijn, niet door gebrek aan hart, maar door de grote tegenstander van Christus en Zijn volk. En in de tussentijd lijkt hij misschien zo te zegevieren; maar het geloof overweegt een ander toneel, wanneer het kwaad waarmee wij nu in conflict zijn, zal zijn neergeslagen. Dan zullen, in de tegenwoordigheid van de Heer Jezus Christus Zelf bij Zijn komst, deze nu gekwelde en verachte Thessalonicenzen inderdaad worden, waarvoor het geloof hen reeds hield, de heerlijkheid en vreugde van hen van wie zij de vrucht waren van de goede arbeid van de liefde (vs. 20).

Paulus laat zien hoezeer hij niet onverschillig stond tegenover de beproevingen die zij doormaakten. Deze waren hun vanaf het begin voorspeld, opdat zij er niet door verrast zouden worden. Toch kon hij hen niet aan de feitelijke ervaring ervan overlaten, zo verschillend van het uitzien naar wat nog niet gekomen was, zonder te proberen te voorzien in de nood die hij, bekend met dit soort lijden, zo goed kende. Timotheüs was dus gezonden om hun geloof te versterken. Zijn terugkeer met het nieuws van hun standvastigheid had het hart van de apostel met vreugde en troost vervuld. *‘Want nu,’* zegt hij, *‘leven wij, als u vaststaat in de Heer’* (Hst. 3:8). Het is duidelijk dat hier de ziel van de ware werker zichtbaar is, en dat dit het doel is van heel dit deel van de brief, om als geïllustreerd door ervaring de instrumenten te tonen waarmee God werkt in zijn geestelijke oogstvelden.

We hoeven er niet lang bij stil te staan, omdat het zo duidelijk is; terwijl de les die wordt overgebracht van het grootste belang is. De apostel gebruikt de meest krachtige uitdrukkingen om de grondige vereenzelviging van zijn hart met hen te verklaren in al hun vreugde en verdriet. Zijn besef van en verlangen naar hun nood, dat zich uitte in een voortdurend en ernstig smeken tot God dat hij weer bij hen mocht zijn. En dat zij geestelijke toename en bevestiging in heiligheid mochten hebben, zodanig dat zij op de dag van de goedkeuring, bij de komst van de Heer Jezus met al zijn heiligen, zouden voldoen (vs. 12-13).

2.3. Vermaning tot heiliging

Hij gaat nu in hoofdstuk 4 over tot vermaning. Nooit tevreden met enig resultaat, spoort hij hen nog meer aan om overvloedig te zijn in wat God zou behagen. Hij dringt aan op twee dingen, het ene als aanvulling op het andere: onthouding van lusten en overvloed in de liefde. Het ene was zelfs een onderdeel van de godsdienst van de heidenen; omdat het in de ruimere zin ervan, datgene was waaruit afgoderij voortkwam en waardoor het verderf der wereld komt. In de engere en grovere zin werd het in de tempels van hun goden uitgeoefend. Het is een bewijs van de zedelijke atmosfeer waarin zij waren opgevoed. Daarom was het nodig om zelfs christenen die zo geprezen werden als de Thessalonicenzen, te waarschuwen tegen de grove onzedelijkheden die later Korinthe overspoelden. Bovendien staat er voor ons allen geschreven: *'Laat hij die meent te staan, uitkijken dat hij niet valt'* (1 Kor. 10:12). We moeten daarom niet lichtvaardig voorbijgaan aan wat ook er overblijft tot onze instructie in de nooit aflatende wijsheid van Degene die de harten van de mensen kent.

Maar de remedie is ook hier liefde die het tegenovergestelde is van lust; de lust als de overheersing en tirannie van het eigen ik, de liefde als dat wat niet zichzelf zoekt maar zich overgeeft in een geest van dienstbaarheid en zelfverloochening. Het is waar dat de apostel hier aanspoort tot de liefde tussen broeders en zusters, en niet tot de liefde in haar universele aspect; maar hoewel deze gescheiden kunnen worden, zullen zij in feite niet gescheiden worden gevonden. De liefde tot elkaar, waaraan Paulus hen herinnert dat zij daarin door God onderwezen zijn (vs. 9), kan niet bestaan zonder uit te stromen

naar hen die nog zijn wat wij allen eens waren. Toen de goddelijke genade ons ontmoette en in de kring bracht waarin alleen Gods liefde zich kan weerspiegelen, als te worden genoten. Hier vindt het tevreden hart bevrijding van de begeerten van andere dingen, het begeert alleen wat van hem is, en wat hem verzekerd is, en dat wat de begeerte verdrijft, zet de liefde ervoor in de plaats, om het bouwwerk te behouden. Liefde is de band van volmaaktheid, de actieve energie van het goddelijke leven in de heilige, zegevierend in elk strijdperk. Het rustig bezig zijn met het eigen werk, en het daardoor handhaven van een juiste en gezonde onafhankelijkheid van anderen, verenigt zich van nature met de zorg voor anderen die de liefde verzekert (vs. 12).

Deel 3 - De opstanding van de heiligen bij de komst van de Heer

1 Thessalonicenzen 4:13-5:11

De christelijke hoop is vanaf het begin prominent aanwezig in deze brief. De Thessalonicenzen waren bekeerd om te wachten op Gods Zoon uit de hemel, en dit werd voor hen het licht op een weg die eindigde in de reeds geopenbaarde heerlijkheid. Het was zeker belangrijk dat er geen wolk zou zijn op het vooruitzicht dat aldus voor hen lag, waarin de geopende hemel hen voortdurend opeiste; terwijl ook voor de aarde het einde van Satans macht en van de vloek werd gezien, en de wedergeboorte van de aarde zelf. Wat een kracht tot heiliging is dit, die degenen die zo'n hoop bezitten inderdaad tot pelgrims maakt; hen voortdurend omhullend met de atmosfeer en het licht van de hemel en de komende wereld!

Maar voor de Thessalonicenzen was er in feite een wolk die deze heerlijke verwachting overschaduwde; en de apostel gaat verder om deze te verdrijven door de aankondiging van een nieuw '*woord van de Heer*' (vs. 15). Een nieuwe openbaring, die verklaart dat de doden eraan deelnemen, om wie zij treurden als afgesneden van datgene wat de hoop van de levenden was. Integendeel, hij laat zien dat de doden zullen worden opgewekt om met de levenden te delen in alles

wat vóór hen was. Zo'n scheiding zou er niet zijn tussen hen die gelijk zijn aan het volk van Christus. En hij gaat verder met hen eraan te herinneren dat zij niet (zoals Israël terecht zal doen) tijden en gelegenheden moeten berekenen, die hun plaats zouden hebben in verband met de dag des Heren, die als een dief in de nacht over de wereld zal komen. Voor de kinderen van de dag kan het, hoe plotseling het ook komt, geen onwelkome verrassing zijn. Laten zij daarom niet slapen zoals anderen, maar zich bekleden met het licht als met een wapenrusting die hun verdediging zou zijn in een vijandige plaats; zichzelf ervan verzekerend dat, of zij nu leven of sterven, zij gelijkelijk zouden leven met hun Verlosser-Heer.

3.1 Het lot van de ontslapenen in de Heer

De apostel berispt hen niet voor het gebrek aan kennis dat zij hadden; en dat, zo niet onvermijdelijk, dan toch niet verwonderlijk was. In feite was er, zoals zijn spreken door het woord van de Heer impliceert, nog geen definitieve verklaring van de Schrift met betrekking tot datgene wat deze jonge discipelen bezighield. Het tegendeel is inderdaad beweed; en de zin zelf is zelfs opgevat als een rechtstreeks beroep op de Schrift. Maar hij laat geen geschrift zien; en als hij dat wel had gedaan, zou het Paulus niet passen om te bevestigen dat hij op deze manier spreekt. Het voldoende antwoord is echter, dat er geen passage naar voren is gebracht die deze opvatting zou kunnen rechtvaardigen; en we mogen erop vertrouwen dat er geen naar voren kan worden gebracht. De teksten waarnaar is verwezen (Matt. 16:28; Matt. 24:31; Matt. 25:1; Luk. 14:14b; Joh. 5:28-29)

zijn geheel ongeschikt. Met tot gevolg dat anderen zich genoodzaakt zagen een ongeschreven verklaring voor het woord van de Heer te geven dat tot Paulus' oren was gekomen. Maar waarom dan niet een nieuwe mededeling van de Heer in heerlijkheid, zoals wij weten dat hij over andere onderwerpen ontving, en anderen ook naast hem?

Het is inderdaad waar dat men zou kunnen geloven, afgezien van enige positieve verklaring, dat de Heer niet op de wijze die zij vreesden iemand van de Zijnen op de dag van Zijn openbaring zou achterlaten onder de macht van de dood die Hij zelf had doorgemaakt. Dat men zou worden beroofd, niet door enige schuld van henzelf, van de volledige deelneming aan de heerlijkheid waarop die dood van Hem recht had. Het gebrek aan zekerheid in dit opzicht van de kant van de Thessalonicenzen toont ons wellicht onze matheid in geestelijke dingen. Toch heeft de Heer hiervoor nu een speciale voorziening getroffen. Het is zoals Hij is, en we hebben allemaal reden om er dankbaar voor te zijn. Nee! *'Want als wij geloven dat Jezus is gestorven en opgestaan is, evenzeer zal God ook de door Jezus ontslapenen met Hem brengen'* (vs. 14).

Laten we de uitdrukkingen hier een beetje precies opmerken; want we mogen er zeker van zijn dat ze zelf precies zijn, zoals altijd in de Schrift. *'Jezus is gestorven;* maar zijn heiligen *'ontslapen.'* Bij Hem was het inderdaad de dood, en in al zijn werkelijkheid en ernst als het oordeel over de zonde, het teken en type van een dieper oordeel. Bij hen is het slechts 'slaap', rust en verkwikking, waaruit zij opstaan tot een dag die geen einde kent en geen verval kent. Het is ook een rust, maar in de volle activiteit van het leven, waar het leven nooit sluimert, maar de vreugde van de Heer werkelijk kracht is.

Want zoals Jezus stierf, stond Hij ook weer op; en dat geeft Zijn dood zelf zijn volle kracht in zegening voor onze zielen. Zo brengt de apostel de twee samen, als het volledige argument van het geloof wat betreft zijn aandeel van God. Het is God die Jezus heeft opgewekt. Hij heeft de kreet: *‘Waarom hebt Gij Mij verlaten?’* beantwoord door de Lijder daar te plaatsen waar alle betekenis van Zijn dood nu kan uitkomen. Rechtvaardigheid gaf Hem bedroefd over om te sterven; maar rechtvaardigheid wekt Hem met vreugde op uit de dood. Als Hij voor eigen rekening had geleden, had Hij er niet uit kunnen komen. Zijn opstanding is het getuigenis van persoonlijke gerechtigheid in Zichzelf, en dus van een werk dat voor anderen is gedaan, en van de aanvaarding ervan ook namens hen. Hij staat op als hun Vertegenwoordiger, zoals Hij stierf als hun Plaatsvervanger; en de zo verworven eerbewijzen verkreeg Hij, van wie rijkdom niet vermeerderd kon worden, als een schat die Hij over hen kon uitstorten. Zo is Zijn opstanding een volledig argument voor de hunne; en als God Hem opnieuw in de wereld brengt, zullen ook zij met Hem komen; God zal hen met Hem brengen. Op de dag van Zijn openbaring moeten allen Hem eer bewijzen; zo komt Hij in de heerlijkheid van Zijn Vader, met de heilige engelen; en hoe zal de heerschappij van de dood, die Hij verbroken heeft, hen van Hem afhouden, die de waarde tonen van het werk dat haar opzij heeft gezet?

De apostel kondigt hier alleen de waarheid aan over hen voor wier rekening zij zo'n nodeloze last van verdriet dragen. *‘God zal hen bij zich brengen,’* de Zijnen, van wie Hij niet nodeloos gescheiden kan worden. Niet, zoals sommigen zich vreemd genoeg voorstellen, hen als geesten brengen om zich weer bij de op aarde achtergebleven

lichamen te voegen: het is slechts het eenvoudige en gezegende feit, dat zij niet zullen ontbreken in het gezelschap dat God met zijn Zoon brengt. Dan legt hij uit hoe het zal zijn, en brengt hier de verzekering van hun vroegere opstanding in. *‘Want dit zeggen wij u door het woord van de Heren, dat wij, de levenden die overblijven tot de komst van de Heer, de ontslapenen geenszins zullen voorgaan. Want de Heer zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel, en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in de wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zo zullen wij altijd met de Heer zijn’* (vs. 15-17)

Zo kunnen we de tederheid beseffen van de uitdrukking *‘de door Jezus ontslapenen’*, of beter denk ik, ‘zij die door Jezus in slaap zijn gebracht’; door Hem die de sleutels van het dodenrijk en de dood zelf en heeft (Opb. 1:18), en die hun Verlosser is. Op de eerste manier zou de betekenis zijn dat *‘door Jezus’*, door Zijn werk voor hen, de dood voor hen slechts een slaap is geworden; maar het lijkt een vreemde manier om dit uit te drukken. Op de tweede manier worden zowel de heerschappij van de Heer over de dood als zijn tedere zorg voor zijn volk bedoeld.

Voor ons, voor wie het grootste deel van de christenen al onder de doden is, kan het geen vraag zijn dat degenen die overblijven tot de komst van de Heer de apostelen en de menigte van de ontslapenen niet voorgaan in hun intrede in de heerlijkheid; maar hoe weinig wordt de betekenis van dit *‘eerst’* opstaan van de doden in Christus nog door de gelovigen beseft. De gangbare gedachte (Gode zij dank minder gangbaar dan zij was) van één enkele dag van oordeel,

waarin heiligen en zondaars tezamen opstaan, vernietigt deze noodzakelijkerwijs geheel. Hier blijkt een opstanding van de doden plaats te vinden voordat de levende heiligen zelfs veranderd zijn; en dan worden beiden samen weggenomen om de Heer in de lucht te ontmoeten. Wanneer Hij verschijnt, verschijnen zij dus met Hem (Kol. 3:4).

Hier is duidelijk geen gemengde menigte van gelovigen en ongelovigen: zij die gereed zijn gaan met Hem in tot de bruiloft en de deur wordt gesloten. Het is voor ons huidige doel niet nodig te overwegen wat of waar dit huwelijk is. Deze overweging hoort elders thuis, en is te vinden waar zij hoort (zie opmerkingen bij Matt. 25:1). We zien meteen dat hier het gezelschap is waarvan de Thessalonicenzen dachten dat hun stervende broeders en zusters zouden worden buitengesloten. Het zijn niet de doden die wachten en waken met hun lampen getrimd en brandend; en zij worden in feite weggelaten uit het beeld dat onze Heer ons daar geeft. De apostel, sprekend door het woord van de Heer, voegt hen nu toe aan het gezelschap van hen die aldus uitgaan. Zoals bij de levenden, zo ook bij de doden, zijn zij niet het gehele getal van de doden, maar zoals de apostel elders zegt, zij die van Christus zijn bij zijn komst' (1 Kor. 15:23). Degenen die dit gezelschap vormen zijn duidelijk omschreven: zij zijn, volgens de taal van de brief aan de Filippenzen, de '*tot de opstanding uit de doden*' (Fil. 3:11).

De Schrift is een volkomen samenhangend geheel; en de trouw en de liefde van God schitteren erin. Christenen mogen uit het oog verliezen wat zij voor Christus zijn, maar het is voor Hem onmogelijk Zichzelf te verloochenen. Zij kunnen zich vermengen met de wereld,

maar Hij die hen daaruit heeft verlost, kan hen nooit vermengen. Zij zullen met Hem komen tot het oordeel over de wereld. Niet om door Hem mee geoordeeld worden; dat is wat de leer van de *'opstanding uit de doden'* op beslissende wijze bevestigt. Maar alle details en manieren ervan zijn in volledige overeenstemming hiermee. Zelfs de verloren zoon moet, volgens het beeld van de Heer zelf, buiten het huis van de vader worden opgewacht, door de open armen van de vader. En waar het gaat om het verzamelen van christenen tot hun Heer, moet de *'Heer zelf'* hen komen opeisen: *'de Heer Zelf zal met bevelend roepen... neerdalen van de hemel'*, als in het hoogste gezag. Dit is, hoewel er vraagtekens bij zijn gezet, zijn eigen stem; en dus volgt *'een stem van de aartsengel'* en wordt daarvan onderscheiden.

De hoogste onder de engelen, de *'dienaren van Hem, die Zijn welbehagen doen'* (Ps. 103:21), geeft in welwillende gehoorzaamheid het woord (zo lijkt het) aan de engelen, en de bazuin van God klinkt. *'De bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij'* (de levenden) *'zullen veranderd worden'* (1 Kor. 15:52). De bazuin is hier dus geen oproep tot de strijd, zoals sommigen hebben gedacht, maar is gelijk aan de oproep van de vergadering in Num. 10:3-4. In Matt. 24:31 zendt de Zoon des mensen Zijn engelen met een groot trompetgeschal, en zij verzamelen Zijn uitverkorenen uit de vier windstreken, van het ene uiteinde van de hemel tot het andere. Dit is, zoals in de beschouwing van de passage is aangetoond, het verzamelen van de verstrooiden van Israël. In onze huidige brief is het eerder wat overeenkomt met het verzamelen van de vorsten (Num. 10:4); want het verzamelde gezelschap is dat van hen die met Christus over de aarde zullen regeren. De aankondiging is hier precies zoals in Korinthe: de doden in Christus staan eerst op; dan worden

‘wij, de levenden die overblijven’ samen met hen worden weggevoerd, wat natuurlijk de verandering inhoudt waarover 1 Korinthe spreekt. Wij worden *‘in de wolken opgenomen, de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met de Heer zijn’*.

Het is misschien niet opmerkelijk, en toch doen we er goed aan op te merken, hoe overal in dit woord van troost die titel *‘Heer’* voorkomt; *‘het woord van de Heer’*, *‘de komst van de Heer’*, *‘de Heer Zelf’*, *‘de Heer tegemoet’*, *‘altijd met de Heer zijn’*. Het is, zonder twijfel, de tijd waarin Zijn heerschappij aan allen zal worden geopenbaard; en dat mag voldoende reden lijken. Wat een onuitsprekelijke vreugde zal het zijn, te zien dat alle macht in de enige bevoegde handen wordt gelegd! Dat iedere knie zich buigt en iedere tong belijdt dat Jezus Christus de Heer is, tot eer van God de Vader!

Maar *‘zó zullen wij altijd met de Heer zijn’* klinkt iets anders; en hier verwachten wij misschien eerder het lieve vertrouwde *‘Jezus’*, Zijn naam op aarde, maar verre van de gedachte aan Zijn goddelijke persoonlijkheid uit te sluiten. Om de profetie te vervullen dat Hij Emmanuel genoemd zou worden, werd Hij Jezus genoemd; en dat ook, omdat Hij Zijn volk zou redden van hun zonden. Het is dus een naam die heerlijk compleet is in wat hij uitdrukt. Maar in de gedachte aan de eeuwigheid, zoals de apostel die uitdrukt in de passage voor ons, zegt hij niet: wij zullen voor altijd bij Jezus zijn, en zelfs niet: de Heer Jezus, maar eenvoudig: *‘voor altijd met de Heer.’* Sommigen schijnen het zelfs een te koude en verre titel voor de hemel te vinden; maar zij kunnen nauwelijks hebben opgemerkt hoe het door de geïnspireerde schrijvers wordt gebruikt. Hoewel zij natuurlijk over gezag spreken, is het een gezag waaronder zij zich als het ware

voortdurend verheugen. Met hem die, hoewel hij het meest vrij is, altijd bekend zal staan als de *'dienaar van Christus'*, verkondigen en verheugen zij zich voortdurend in zijn heerschappij. En voor hen die de bittere slavernij van de zonde hebben ingezien, hoe zalig is dan de bevrijding die alleen door de sterke hand van deze heerlijke Meester kon worden bereikt. Voor hen is dit niet de taal van afstand, maar van vreugdevolle aanbidding. Bevrijd van zulk een gezag, waartoe zouden zij dan bevrijd worden? Zal de eeuwigheid in dit opzicht enig verschil maken? Zullen zij verlost moeten worden van datgene wat hen verlost heeft? De apostel antwoordt dat wij daar, wanneer wij het einde bereiken waar alles voordien naar toe is gesnelde, - *'wij zullen altijd met de Heer zijn.'* Het is het antwoord van het hart op Hem die *'Zelf* in vreugde van hart is voortgekomen om hen te ontmoeten, op Hem wiens eigen woorden waren, tot degenen die vreesden spoedig wezen te worden door Zijn afwezigheid: *'Ik zal wederkomen en u tot Mij nemen; opdat ook u zult zijn waar Ik ben'* (Joh. 14:3).

3.2. De dag van de Heer

Dit is natuurlijk slechts de komst van de Heer in één aspect: zoals het betrekking heeft op de toestand van de slapende heiligen. De apostel gaat nu over tot wat er het nauwst mee verbonden is, maar toch niet synoniem, zoals velen denken. De *'dag van de Heer'* wordt in feite ingeluid door de komst van de Heer: het kan niet zijn voordat Christus is opgestaan van waar Hij nu is gezeten, op de troon van de Vader, om te nemen wat van Hem is als Zoon des mensen. In dit karakter is het dat alle oordeel aan Hem is overgegeven (Johannes

5:22, 27); en zo is het dat Hij als Zoon des mensen komt op de wolken van de hemel en zit op de troon van Zijn heerlijkheid. Maar voordat Hij aldus verschijnt, moet Hij eerst Zijn medestanders verzamelen op de troon van Zijn Koninkrijk; en dit is het waar wij zojuist naar hebben gekeken. Wanneer Hij verschijnt, zullen wij met Hem verschijnen in heerlijkheid (Kol. 3:4); en wanneer Hij regeert, zullen wij met Hem over de aarde heersen. Maar daarvoor moeten wij worden opgewekt of veranderd; en meer dan dat, wij moeten *'verschijnen,'* of beter, *'geopenbaard worden,'* voor de rechterstoel van Christus (2 Kor. 5:10).

Wat betreft de aanvaarding van onze personen, dat is al volbracht; wij zijn *'begenadigd in de Geliefde'* (Ef. 1:6). Dus, persoonlijk, zoals Hijzelf ons heeft gezegd, wie Zijn woord heeft gehoord en gelooft in Hem die Mij heeft gezonden, komt niet in het oordeel, maar is overgegaan van de dood in het leven (Joh. 5:24). Maar de beoordeling van onze werken is iets anders, en dat die er zal zijn, daar zijn we even zeker van. *'Wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus.'* Het is de triomf van de goddelijke genade dat alles zo naar buiten kan worden gebracht, en wij kunnen *'rekenschap afleggen aan God'* (Rom. 14:12, Heb. 4:13), zonder de minste bezoedeling van de goddelijke heiligheid; zelfs onder het toezicht van het licht van God, *'bekwaam gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht'* (Kol. 1:12). Maar *'opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad'* (2 Kor. 5:10). De beoordeling is ter beloning en wij ontvangen beloning of lijden verlies overeenkomstig onze daden in het vlees. Dit moet daarom eerst worden geregeld voordat Zijn heiligen kunnen verschijnen met hun Heer, ieder op zijn toegewezen plaats volgens

het oordeel van goddelijke heiligheid, zowel als in manifestatie van goddelijke genade.

Wij zullen de Heer ontmoeten in de lucht; en dan vindt, overeenkomstig wat de teneur van de Schrift in het algemeen impliceert, de verdeling van de beloning plaats. Daarbij zal er voor de ziel ook noodzakelijkerwijs iets anders komen van onberekenbare waarde, wijsheid verzameld voor de eeuwigheid met betrekking tot zonde en heiligheid, goed en kwaad en de volmaakte wegen van Gods regering met betrekking tot elk van deze dingen. Wat een lessen voor de rechters van het nieuwe Koninkrijk, die zelf onder het zoeken naar onbuigzame heiligheid zijn doorgegaan, voordat zij die plaats komen vervullen! Hoe passend is het dat zij dit doen, en dit verklaart aan de ene kant wat misschien geen individuele tekst, maar de gecombineerde kracht van vele profetische geschriften ons verzekert dat het geval zal zijn, dat er tussen het wegvoeren van de heiligen om hun Heer te ontmoeten en Zijn komst met hen in de wolken van de hemel een aanzienlijke tijd zal verstrijken, enkele jaren in feite.

Dit is een zaak waarover nog veel onenigheid bestaat onder degenen die zich meer dan anderen aan de studie van de profetie hebben gewijd. Het zou onmogelijk zijn om het hier op een adequate manier te behandelen; noch is dit de plaats om het te overwegen. De volledige ontvouwing staat in het boek Openbaring en de profetie van de Heer zelf op de Olijfberg, zoals Matteüs die heeft opgetekend, vormt een belangrijke schakel tussen Openbaringen en het boek Daniël, de openbaring van het Oude Testament. De tweede brief aan de Thessalonicenzen, met zijn waarschuwing voor de dreigende

afvalligheid van het christendom en de komst van de mens van de zonde, completeert bijna de geschriften over dit onderwerp.

Het is duidelijk dat de dag des Heren voor de aarde heimelijk begint, en in het begin gekenmerkt wordt door oordeel. Oordeel dat meer en meer neerdaalt op een wereld die meer en meer rijpt in haar ongerechtigheid. De ware heiligen in de christenheid zijn verwijderd naar de tegenwoordigheid van hun Heer, wat achterblijft wordt een louter corrupte massa, die vervalt in openlijke en uitdagende ontrouw. En nu is het, dat de heidense takken zijn afgesneden (omdat zij niet bleven in de ontvangen genade) en dat de natuurlijke takken weer in hun eigen olijfboom worden geënt; ook dit tot uiteindelijke en volledige zegen voor de hele wereld (Rom. 11:16-26). Een overblijfsel van Israël zal door de Geest van God worden gewekt tot besef van hun nationale schuld in de verwerping van Christus. Het zal worden gezuiverd door de beproevingen waardoor zij gaan, te midden van de afval van de massa die Antichrist aanneemt en worden voorbereid op de komst van de Heer. Nu niet Zijn komst in de lucht, zoals wanneer Hij de heiligen van heden en verleden wegneemt, maar Zijn komst naar de aarde, om haar te oordelen. (Zie de aantekeningen bij het boek Psalmen, *passim*).

Het is in verband met Israël dat alle profetieën van het Oude Testament hun vervulling vinden; en hun geschiedenis beweegt zich in overeenstemming met de profetie. Want met de zegening van het aardse volk komt de zegening van de aarde; en wanneer Israël haar positie als natie verliest, is de geschiedenis van de aarde voorlopig afgesloten.

De tussentijd, waarin wij nu leven, heeft inderdaad de meest wonderbaarlijke geschiedenis van allemaal; maar het is die van een volk dat uit de aarde is geroepen, uit Israël en uit de volken beide, bestemd voor de hemel.

Daarom is het duidelijk waarom de apostel hier tot de Thessalonicenzen zegt, dat niet nodig was hen te schrijven over tijden en gelegenheden (Hst. 5:1). In feite had de Heer in het begin tegen zijn discipelen gezegd dat het niet aan hen was om de tijden en de gelegenheden te kennen, die de Vader onder zijn eigen gezag had geplaatst (Handelingen 1:7). Hun vraag, waarop dit een antwoord is, laat zien dat, zoals wij weten, de hemelse roeping van de Gemeente nog niet bekend was. Zelfs nu wisten zij misschien niet alles wat dit inhield voor de scheiding van de Joodse en aardse profetie; maar zij wisten heel goed dat de dag des Heren zou komen als een dief in de nacht.

Dit was duidelijk de algemene christelijke kennis, en maakte duidelijk dat zijn komst niet kon worden berekend aan de hand van bijvoorbeeld de profetische perioden van Daniël. Daarin zijn namelijk onberekenbare elementen te vinden die, totdat de tijd komt dat ze zich zullen uitspreken, noodzakelijkerwijs alle pogingen tot een juiste schatting zullen verijdelen. Als het in de dagen van de apostel mogelijk was geweest om de eeuwen van uitstel die in feite zijn verstreken te voorspellen, hadden de discipelen inderdaad nog op hun Heer kunnen wachten, maar ze konden er niet op wachten, en geen 'dief in de nacht' kon hun slaap verstoren. Maar voor het hart was verwachting nodig; en zij moesten waken omdat zij het niet wisten wanneer de Heer zou komen. Voor deze wachters konden de tijden dus niet spreken; en wanneer zij dat wel doen, zal het in

feite voor een ander volk zijn dan de huidige christelijke kerk. Wants deze reeds is weggenomen om bij de Heer te zijn op de wijze die wij zojuist voor ons hebben gehad.

Voor het louter formele en wereldse christendom zal de komst van de dief dan in zekere zin hebben plaatsgevonden. Buitengesloten in de buitenste duisternis, wanneer anderen de kamers van het licht zijn binnengegaan, zal er geen plaats van berouw overblijven voor de verachters van Gods huidige genade. In een wereld die, na de ware Koning te hebben verworpen, voor die vreselijke tijd zal worden overgelaten om ten volle te ervaren wat Satans heerschappij is, zullen zij vallen onder de macht van zijn misleiding. Omdat zij de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen om gered te worden, zullen zij een leugen geloven; en zich troostend met de kreet '*Vrede en veiligheid*' zal een plotseling verderf over hen komen zoals de barensnood over een zwangerevrouw, en zij zullen geenszins ontkomen (vs. 3)!

Zij hebben de duisternis gekozen, helaas, ondanks al het licht rondom hen; en voor hen is de duisternis bestemd. Het is onmogelijk voor de ware Christen om zo als een dief te worden ingehaald. De duisternis heeft geen titel of aanspraak met betrekking tot een 'zoon van de dag'. De nacht is de periode waarin de duisternis heerst; maar de christen behoort daar niet toe. Hij behoort helemaal niet tot het huidige 'tijdperk', want het wordt gekenmerkt door een verworpen Christus, verdwenen van de aarde (Joh. 17:14-16). Het Licht der wereld teruggetrokken. Maar de Heilige Geest is gekomen, en het licht wordt hersteld in het geloof. Het geloof ontvangt het licht uit de hemel, hoewel de nacht daardoor onveranderd is; en de zonen van het licht moeten gewapend zijn tegen de duisternis, die overal om

hen heen is. Op hen die in het licht zijn kan het alleen komen als een geest van sluimering, of als bedwelming van de sirenenzang van de wereld.

Maar in het licht zelf is de remedie hiervoor; en zoals we begrijpen, is Christus in de ziel is haar wapenrusting tegen zowel strikken als openlijke aanvallen (vs. 8). Geloof en liefde bedekken de versterking van het hart, zij zijn daarom haar borstplaat, terwijl de hoop op verlossing (de volledige bevrijding die nabij is) is als een helm voor het hoofd tegen alle overweldigende ontmoediging. Wij moeten deze wapenrusting om ons heen binden, zegt de apostel, opdat wij de volle toereikendheid ervan ondervinden. De verwachting van de spoedige wederkomst van de Heer is inderdaad vreugdevol, zowel ten aanzien van de doden als in de dagelijkse strijd van de levenden: *'God heeft ons niet bestemd tot toorn, maar tot het verkrijgen van de behoudenis door onze Heer Jezus Christus, die voor ons is gestorven, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij slapen, samen met Hem leven'* (vs. 9). Met deze hoop mogen wij elkaar bemoedigen, als met een hoop waarmee wij zelf door God getroost worden. De apostel kon Hem inderdaad danken wat betreft de Thessalonische christenen, dat zij dit deden.

Deel 4 - Wegen die hiermee overeenstemmen

1 Thessalonicenzen 5:12-28

De brief sluit, volgens de algemene wijze, met vermaning tot praktisch gedrag dat past bij de plaats van zegen die zij genoten als deelgenoten van deze gezegende hoop. De kennis van de waarheid die in overeenstemming is met de godsvrucht, zoals de apostel Titus herinnert (Tit. 1:1), moet in het leven van de belijders ervan praktisch tot uiting komen. En terwijl de Thessalonicenzen in werkelijkheid lichtende voorbeelden waren van de kracht van het christendom, is niemand van ons ooit zonder vermaning. Waar het hart in orde is met God, moeten de details van het leven nog worden rechtgezet. De dingen zijn misschien niet in de juiste verhouding en balans; en zo kan één waarheid zo opzwellen dat zij de juiste waardering van andere waarheden in de weg staat. Individualiteit kan worden verstijfd tot een valse onafhankelijkheid, of collectieve verantwoordelijkheden kunnen individualiteit verdringen. En, bovendien, hoewel het waar is dat we worden onderwezen in grondbeginselen, in plaats van geregeerd door een wetboek, toch heeft het eenvoudige op zichzelf staande voorschrift zijn eigen waarde en belang. Het beginsel wordt zo geïllustreerd in zijn toepassing, er wordt voorkomen dat het slechts abstract blijft en het wordt in de sfeer van de dagelijkse praktijk

gebracht. De vermaning is hier kort, en in korte zinnen; en veel ervan behoeft geen uitleg, weinig commentaar zoals het ons nu past.

4.1 Leiding erkennen

De apostel begint met hen aan te sporen het werk van de Heer te erkennen in hen die onder hen werkten. Leiders waren en zijn er zeker: zij in wie niet louter menselijke energie, maar goddelijke energie kan worden onderscheiden. Zij moeten daarom worden gevolgd en ook omdat zij Christus volgen. Hij wijdt hier geen gedachte aan een blinde of slaafse navolging, aan enige erkenning van ongeestelijke mensen op een geestelijke plaats, of door de mens met macht bekleed waar de mens er geen had en God er geen had gegeven. De verantwoordelijkheid die op hen werd gelegd, was er een die hen, door de bewoordingen die erin werden uitgedrukt, aansprak als vrij, geestelijk en verantwoordelijk, onderworpen aan Christus alleen. Hoewel Hij hen heeft en kan hebben door wie Hij werkt, en die, voor zover zij zo zijn, de heiligen graag erkennen en zich aan hen onderwerpen.

Het is het tegenovergestelde van een door mensen samengestelde geestelijkheid. Omdat zij werken en de leiding nemen in de Heer, is hun verantwoordelijkheid aan Hem, en hun gezag geheel en al van Hem; en dus hebben hun vermaningen echt geestelijk gewicht. Zoals het woord van God zelf, zal de vermaning noodzakelijkerwijs een grote plaats innemen in hun oproepen, leidend op een weg die zo uniek en gescheiden is van alles wat de natuurlijke mens begeert en volgt, en waarin de zwakheid en dwaasheid die ons nog steeds

aankleven zo pijnlijk duidelijk worden. De vermaning is dus op verheven wijze een dienst van de liefde; des te meer vanwege de pijn die erin moet zitten, wanneer dit werkelijk het geval is. Zoals Paulus aan de Efeziërs zegt, dat hij *'nacht en dag niet ophield ieder met tranen terecht te wijzen'* (Handelingen 20:31). Wat een noodzaak ligt hier besloten en wat een ernst om daaraan tegemoet te komen! Daarom kan Hij de Thessalonicenzen vermanen om hen zeer hoog te achten in liefde voor hun werken. Geen ander passend antwoord kan er zijn dan liefde tot liefde.

4.2 Enkele korte vermaningen

Er volgen algemene morele vermaningen; aan het hoofd daarvan staat die tot vrede (vs. 14). Het is waar dat men soms moet strijden: wij moeten ernstig strijden *'voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd'* (Judas vs. 3); maar de apostel heeft het hier niet over zo'n geval. Helaas is de strijd van eigenbelang datgene wat het volk van God maar al te vaak verstoort; het zekere teken van het toelaten van begeerten waaruit blijkt dat Christus niet de huidige bevrediging van de ziel is. Echte strijd om het geloof zal zijn omdat Christus centraal staat, evenzeer als de andere soort strijd Zijn afwezigheid verraadt. De sfeer van Zijn aanwezigheid is inderdaad vrede; maar conflict kan nodig zijn om die vrede te genieten. Als het opstandigheid is die ons erin gebracht heeft, zijn wij het niet die de vrede verbroken hebben, maar zij die het onmogelijk gemaakt hebben om haar te behouden zonder verraad aan onze Heer.

Maar de vrede die het resultaat is van de gemeenschap zal die vrede zijn die de goddelijke orde handhaaft en die alleen daarmee in overeenstemming is. Gehoorzaamheid aan de wil van God is harmonie met allen rondom, zoals zonde disharmonie is, vanwege de menigte die haar versterkt. Wanneer de eendracht van de menselijke wil tegen het goddelijke groot genoeg zal lijken om een harmonie zonder God en in weerwil van Hem te hebben overwonnen, dan zal het oordeel nabij zijn, volledig en definitief, en vrede zal het gevolg zijn van gevestigde gerechtigheid.

Maar terwijl de wanordelijken moeten worden vermaand, is het ook van belang te denken aan hen die wegwijnen in de strijd die voortdurend gaande is tussen de bozen en de goeden, een strijd waarvan het onmogelijk is hen te verlossen. De moeilijkheden van het leven verwarren en verontrusten hen. Zij handhaven een zwak en geesteloos getuigenis dat kan vervallen in meer of minder overeenstemming met datgene waartegen zij tevergeefs lijken te strijden. Hier is vaak veel onderscheid nodig tussen zwakheid en eigenwilligheid; en er kan inderdaad geen strikte lijn getrokken worden tussen dit soort toestanden. Zwakheid is vaak een dekmantel en excuus voor eigenzinnigheid; en vermaning moet altijd min of meer vermengd worden met troost.

Want met de overvloedige voorziening die God voor ons heeft gemaakt, de rijkdom aan beloften, waarvan de vervulling is verzekerd door de onveranderlijkheid van Hem die ze heeft gemaakt. De trekkingen op de hemelse schatkist die zeker worden gehonoreerd wanneer ze worden aangeboden. Niets anders dan ongeloof kan ons zo arm maken als we maar al te vaak zijn; en wat betekent ongeloof

anders dan in feite een strijd tussen onze wil en God? Toch moet de volgorde - *'genade en waarheid'* - zorgvuldig in gedachten worden gehouden bij de behandeling van dit soort gevallen. Waar sprake is van zwakheid, moet de ziel door goddelijke genade worden opgewekt en gestabiliseerd, om te kunnen handelen in overeenstemming met goddelijke beginselen. Maar ook hier kan geen scheiding tussen deze twee worden gehandhaafd: genade is geen genade los van waarheid en zal nooit instemmen met scheiding; terwijl, God zijnde wat Hij is, waarheid zonder genade zelfs geen waarheid zou kunnen zijn, in welke juiste voorstelling ervan dan ook.

'Vertrouwt de kleinmoedigen, ondersteun de zwakken,' impliceert daarom een verschil tussen deze twee dat heel begrijpelijk is. Echte zwakheid kan er zijn, waar geen zwakheid is. Er kan geen neiging zijn om toe te geven aan de druk van de omstandigheden of van het kwaad, en toch zwakheid die de bediening van sympathieke liefde opeist. *'Weest lankmoedig jegens allen'* herinnert ons eraan hoe wij allen (helaas, hoezeer!) elkaar beproeven. Temeer omdat wij zo nauw met elkaar verbonden zijn, en de geestelijke band die ons voor de eeuwigheid verenigt een ernst geeft aan alles wat het vergeet en negeert. Maar hoe zou het besef hiervan, hoezeer wij allen tekortschieten, ons teder moeten maken voor de fouten van een ander. Vooral wanneer wij ons realiseren, zoals wij vaak moeten doen, hoezeer wij geneigd zijn verkeerd te oordelen. En hoe gemakkelijk wij de splinter in het oog van onze broeder vinden, terwijl in feite een vervormende 'balk' in ons eigen oog zit. De uitoefening van geduld is dus evenzeer in ons eigen belang als in dat van onze broeder; en geduld wordt evenzeer een zaak van rechtvaardigheid als van barmhartigheid.

Zelfs als er duidelijk kwaad is, is het goede het enige dat het kan overwinnen; in ieder geval moeten wij het kwaad niet vergelden, maar altijd het goede nastreven; en dat niet alleen tegenover elkaar, maar tegenover allen (vs. 15). Het is ons niet toegestaan in dergelijke zaken één gedragsregel te hanteren ten opzichte van hen die binnen en een andere ten opzichte van hen die buiten de christelijke kring staan. Wij mogen niet één gezicht hebben in de Gemeente en een ander in de wereld. De liefde van God gaat uit naar de wereld; en met de weerspiegeling van die goddelijke liefde moeten wij haar ook liefhebben. Dat te meer omdat wij de werkelijke en immense afstand kennen die de genade van God tussen ons heeft gemaakt, en de zekerheid dat wat hen betreft die erin blijven, de eeuwigheid die afstand alleen maar zal bevestigen en vergroten. Van die liefde van God waarvan zij zich moeten losmaken om het deel van de duivel en zijn engelen te delen, hebben wij het geluk en de verantwoordelijkheid vertegenwoordigers te zijn.

Maar voor dit alles hebben wij kracht nodig; en de *'vreugde van de Heer is kracht'* (Neh. 8:11). Omdat het de vreugde van de Heer is, en Christus die altijd is, moet het resultaat zijn dat wij het voorrecht en de plicht hebben ons altijd te verheugen (vs. 16). Er is geen moment waarop Hij geen Meester is, en waarop alle omstandigheden niet volmaakt onder Zijn controle zijn. We ontكرون Hem dus als het ware, als we ons niet verheugen in Hem. Dat wij volledig van Hem afhankelijk zijn, is niets om af te leiden van de gelukzaligheid hiervan, wat het ook inhoudt wat betreft zwakheid van onze kant. Het onophoudelijke gebed waartoe de apostel ons hier oproept, is natuurlijk de belijdenis hiervan, maar als de uitdrukking van nood, is het niet minder de uitdrukking van geloof in Hem, de wierook van

wiens aanvaardbaarheid in onze gebeden is. Hierdoor kunnen we in alles worden opgeroepen om ook dank te zeggen, want dat is de wil van God in Christus Jezus met betrekking tot ons (vs. 17-18).

De overvloedige voorziening die wij in Hem hebben, de volmaakte verzekering van de almachtige liefde, laat inderdaad zien wat Hij die Christus voor ons heeft gegeven wil hebben. Kan er in deze zonneshijn ook maar een vlekje van inconsistentie of veranderlijkheid zijn? Er kan maar één antwoord zijn; en ook in deze zin zijn wij *'vervuld tot de hele volheid van God'* (Ef. 3:19). Zo zijn vreugde en dankzegging de passende begeleiders waarmee de apostel het gebed verbindt waarmee wij uit de oneindige volheid putten, de vermaning waarin wij Christus' eigen stem tot ons horen oproepen: *'Eet, vrienden, drink en word dronken, geliefden'* (Hgl. 5:1)

De apostel sluit deze vermaning af met een vermaning die aan de ene kant een voorbeeld is van de overvloed van de voorziening die God voor ons heeft gemaakt, terwijl hij ons aan de andere kant, hoe droevig, herinnert aan de dwaasheid waartoe wij geneigd zijn; en dat, helaas, het meest met betrekking tot zijn meest uitgelezen gaven: *'Blust de Geest niet uit,'* zegt hij, *'veracht de profetieën niet'* (vs. 19-20).

De gedachte aan het doven van de Geest beschouwt duidelijk de Geest als in de gestalte van vuur. Daarbij kunnen wij niet anders dan denken aan Pinksteren met zijn verdeelde tongen van vuur, de manifestatie in het individu van de hemelse kracht die onder de mensen was gekomen. Gekomen om met een goddelijke boodschap te spreken tot alle families van de mensen, verdeeld door de zonde en door het oordeel daarover. De gave, en het vrije geven van God moesten dus geopenbaard worden door middel van gaven die geschonken werden

aan hen die er zelf ontvangers van waren. Maar dit verlichten van anderen was op deze manier een kwestie van verantwoordelijkheid van diegenen die aldus begaafd waren. Dit was in feite geen beperkte klasse onder de christenen, behalve inderdaad als zij zelf de grens creëerden, zoals zovelen doen. Dit is in feite een vorm van uitdoving van de Geest, wanneer in plaats van elkaar te dienen naar de gave die we hebben ontvangen (1 Petrus 4:10) datgene wat de Geest ons heeft gegeven wordt genegeerd. Dan wordt de bediening waartoe de liefde ons aanspoort onderdrukt, en de Gemeente lijdt, beroofd van de zegen die de hare zou kunnen zijn, en van de mogelijkheid om te getuigen van de genade die zij heeft leren kennen.

Zeker zijn er bijzondere gaven, ‘*evangelisten, herders en leraars*’, zoals het Woord verklaart. Maar die gaven zijn er niet om de manifestatie van dezelfde Geest in anderen te beperken; en vooral wat betreft de profetie. Hierover spreekt de apostel in dit verband. Zijn eigen bevel is: ‘*Begeert te profeteren;*’ en zijn aanmoediging daartoe, dat ‘*u mag profeteren*’ (1 Kor. 14:1, 4, 5, 24, 30, 39). Dit was niet noodzakelijkerwijs het uitspreken van toekomstvoorspellingen, zoals al te vaak wordt gedacht, maar zó te spreken uit de volheid van de Geest dat het voor de toehoorders is als een boodschap van God zelf, de ‘godsspraak’ voor zijn volk (1 Petrus 4:11). Dit hield niet zozeer in wat men gewoonlijk ‘*gave*’ noemt, als wel spiritualiteit. Die nabijheid tot God die de mens tot een ‘*man van God*’ maakt, en iemand aan wie God Zijn gedachten kan meedelen. Maar dit zou misschien eerder kunnen gebeuren in de eenvoudige aanhaling van een tekst uit de Schrift, of in ‘*vijf woorden*’ (1 Kor. 14:19), waarvan het getuigenis gevoeld zou worden in hart en geweten, dan in een lang betoog.

Het effect op ‘ongelovige of onkundige’, die binnenkomt tussen degenen die zo bezig zijn, is dat hij ‘door allen overtuigd wordt en door allen beoordeeld; het verborgene van zijn hart wordt openbaar, en dus zal hij op zijn aangezicht, neervallen en God aanbidden, en verkondigen dat God werkelijk onder u is’ (1 Kor. 14:24-25). Maar deze overvloeiing van de goddelijke volheid, die in alle heiligen is, zowel vandaag als in de apostolische tijd, is niet beperkt in een tijd en plaats. Zoals de dochters van Filippus, die profetes waren, aantonen, die zeker niet profeteerden in de gemeentelijke bijeenkomsten. Hoe gezegend te weten dat die volheid werkelijk in ons allen is, en dat de apostel erop aandringt dat zij overstroomt. De belemmeringen daarvoor liggen altijd bij onszelf, de blokkering van de afvoer naar een onmetelijke bron, waarvan wij ons meerdere of mindere mate bewust kunnen zijn. Op hoeveel manieren kan dit gebeuren! Maar als er uit ons binnenste *niet* het levende water stroomt, is het zeker dat er een belemmering moet zijn waarvoor wij verantwoordelijk zijn. Zeker als de woorden van de Heer de eenvoudige, altijd controleerbare woorden zijn die ze moeten zijn (Joh. 7:38).

Het beeld hier is niet van water, maar van vuur, een beeld van oordeel, en wij kunnen het blussen in elkaar of in onszelf. De brandende woorden die uiting zoeken, kunnen ons innerlijk verteren omdat we er geen vinden; of wanneer het uitgesproken is door een ander kan het slechts ons geweten irriteren als dat niet naar behoren is geoefend. In beide gevallen kan het profeteren worden veracht en de Geest gedooft. Wat zouden onze bijeenkomsten zijn, als we verlost waren van deze tegenwerkende krachten, of er zelfs naar behoren in geoefend zouden zijn! Als de passiviteit die ons maar al te vaak onderdrukt als onze gezamenlijke verantwoordelijkheid werd behandeld en we in

onze ziel de Stem hoorden: *‘Ontwaak, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten’* (Ef. 5:14).

Maar er is verantwoordelijkheid aan de andere kant; en zo gaat de apostel verder: *‘maar beproeft alles, behoud het goede.’* Niet alles wat zich voordoet als goddelijk gezag kan als zodanig worden ontvangen. Het Woord moet voor ons alles beproeven, het geschreven Woord moet boven de stem van de profeet worden gesteld. Hierbij moet helaas aan de broosheid en feilbaarheid van de mens worden gedacht; terwijl wij bovendien op onze hoede moeten zijn, omdat *‘er veel valse profeten in de wereld zijn uitgegaan’* (1 Joh. 4:1). De christen als bezitter van de waarheid is dus verantwoordelijk voor het kennen en handhaven van de waarheid. Hij kan niet bedrogen worden, tenzij hij zich laat bedriegen; want hij is geen kind van de duisternis, maar van het licht. Hij moet slechts zijn plaats als zodanig handhaven en onderworpen zijn aan die Geest die in hem de Getuige is geworden van zijn afwezige Heer. De verschillende vormen van het kwaad, hoe schijnbaar en verleidelijk ook, zijn Hem volledig bekend. *‘De verstandigen’* (met de vreze Gods die het begin van de kennis is, Spr. 1:7) *‘de verstandigen zullen het begrijpen’* (Dan. 12:10). Zonder deze vrees, die helaas niet altijd bij de ware christen te vinden is, wandelen wij blootgesteld aan de vijand. Satan zelf doet zich voor als een engel van het licht; maar wij moeten niet onkundig zijn van zijn listen. Toch is de hele wapenrusting van God nodig, opdat wij tegen de listen van de duivel bestand zijn.

4.3 Het slot van de brief

Nadat hij aldus zijn geliefde Thessalonicenzen heeft vermaand, sluit hij af met een gebed voor hen, dat zij geheel geheiligd mogen zijn, of apart gezet voor God in elke eigenschap, zowel in geest en ziel als in lichaam. Niets minder dan dit kon hij voor hen verlangen. Niets minder dan dit moeten wij in onszelf tolereren. Wat anders kan de aanwezigheid van de inwonende Geest inhouden? Moet het huis waarin Hij verblijft anders zijn dan al het Zijne? Hij heeft zeker ook de macht om in ons de hele wil van God te volbrengen, ongeacht onze eigen zwakheid of de tegenstelling (die in de Schrift altijd wordt gehandhaafd) tussen de Geest en het vlees. Alleen zo worden wij ons bewust van onze volledige verantwoordelijkheid in elke mislukking.

Zo voorzien kunnen wij ons nooit beroepen op de macht van datgene wat tegen ons is, noch zelfs op de aanwezigheid in ons (hoe waar dat ook moge zijn) van geërfde zondigheid, van een natuur die nog steeds afkerig is van goddelijke dingen. Wij hebben nog steeds een dergelijke natuur; instincten die ons aan de vijand zouden verraden en ons oneindig ver weg zouden leiden van alles wat van God en het goede is; en wie dit niet weet, kent zichzelf niet. Maar wie daarentegen veronderstelt dat de natuur tot gehoorzaamheid dwingt, gaat voorbij aan datgene wat de mens maakt tot wat hij is. Wij kunnen zowel in strijd met onze natuur handelen, als haar volgen. In het geval van onze gevallen natuur zijn wij daarvoor verantwoordelijk; wie zijn zonden verontschuldigt door zijn natuur, kan zich voor de rechtbank van zijn eigen geweten niet rechtvaardigen voor één ding dat hij ooit gedaan heeft. De Geest wordt namelijk niet gehinderd door onze

natuur; en wie in de Geest wandelt, zal de begeerte van het vlees niet vervullen.

Maar wat dan? Leidt dit niet tot een leer van volmaaktheid zoals die in verschillende vormen door zoveel christenen in onze tijd wordt aangehangen? Het stelt inderdaad volmaaktheid voor ons, zoals de apostel hier doet. Zij staat geen enkele *praktijk* toe die niet volmaakt is, ook al wordt uitdrukkelijk erkend dat wij een slechte natuur hebben. Noch zijn er twee niveaus toegestaan aan ons als christenen; zodat, zoals sommigen het zeggen, voor een onvolmaakt mens, met beschadigde morele krachten, de wet van Christus, in tegenstelling tot de wet van Mozes, geen foutloosheid vereist, maar alleen ‘*onberispelijk*’, dat wil zeggen, zuivere ‘*liefde van God in Christus*’. Nee, Christus zelf, de hoogst mogelijke en meest volmaakte norm, is de enige norm voor iedere christen: ‘*Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen als Hij gewandeld heeft*’ (1 Johannes 2:6).

Maar wie heeft dit bereikt? Laten we de christelijke volmaaktheid alleen stellen zoals de Schrift het stelt, als de volledige, volmaakte wandel van Christus zelf. Wie zal dan naar voren treden en beweren dit te hebben bereikt? Als we er één zouden vinden die dat deed, hoe zou de algemene instemming van de christenen zo’n claim dan beoordelen? We beoordelen onszelf terecht op alle tekortkomingen, maar helaas schieten we wel tekort; en we mogen de norm niet verlagen, noch ons beroepen op een beschadigde morele aard om ons te verontschuldigen.

De heiliging waarover de apostel hier spreekt, is natuurlijk die praktische toewijding van leven en wandel aan God die zich

voortdurend ontwikkelt met de uitbreiding van de geestelijke kennis in de dingen van God. Er ligt nog iets anders aan ten grondslag, zoals het bloed ten grondslag ligt aan de olie in de priesterlijke zalving. Hierover spreekt de brief aan de Hebreëen. Wij zijn apart gezet voor God door het bloed van Christus, als degenen die de Zijne zijn geworden door datgene wat ons gezuiverd heeft van onze zonden om de levende God te dienen (Heb. 9:14). Alleen op basis hiervan kunnen wij dus apart gezet worden voor deze dienst. Daarnaast moeten we een nieuwe natuur hebben als in een nieuwe geboorte, en de inwoning van de Geest van God, opdat er vrijheid en kracht is. Over dit laatste spreekt de brief aan de Romeinen (Rom. 7, 8). Hier is het de afzondering in detail van de gehele mens, in zijn gehele praktische leven, waar de apostel voor de Thessalonicenzen om bidt.

Het is de God van de vrede die hij bidt om hen volledig te heiligen. De God aan wie de vrede in wezen toebehoort, als absoluut oppermachtig, niet in staat om verstoord te worden door datgene wat, hoewel het zelfs tegen Hem tekeer kan gaan, toch volledig onder Zijn controle staat, en gemaakt is om Zijn eeuwige doel te dienen en uit te voeren. Maar Hij is ook de God van de vrede als de Maker ervan. Bij Hem zijn betekent dat alle dingen vrede met ons hebben, ja, samenwerken ten goede. *'Als God voor ons is, wie zou tegen ons zijn'* (Rom. 8:31)? Dat lijkt inderdaad bijna het tegenovergestelde van de waarheid in een vijandige wereld, met het Kruis als banier waaronder wij verzameld zijn. Het geloof is echter in het onzichtbare en wacht op zijn volledige en heerlijke rechtvaardiging in een toekomstige tijd. Geduld moet zijn volmaakte werk hebben, hoewel we door dit te hebben volmaakt en volledig zijn gemaakt en het ons aan niets ontbreekt (Jak. 1:4). Het kruis is het teken van de vijandschap van

de wereld, maar van God voor ons, en geopenbaard als de God van de vrede, door Hem die voor ons vrede heeft gemaakt door het bloed van zijn kruis. Zo worden wij tegelijk verzoend en geheiligd: de God van de vrede heiligt ons door de vrede die Hij voor ons heeft gemaakt door het werk van zijn Zoon. Die vrede, aanvaard en genoten, maakt ons tot de Zijne in het diepst van ons wezen; en wordt zo in resultaat een vrede met Hem die de verzoening met Hem is van al onze vermogens.

Toch zijn er hindernissen in ons en in de wereld om ons heen, die vragen om het opwekken van al onze kracht om ze te overwinnen. Wij moeten onze eigen *'behoudenis bewerken met vrees en beven, want het is God die in ons werkt, zowel het willen als het werken, om zijn welbehagen'* (Fil. 2:12-13). Het is een conflict waarin de hulp van de macht van God nodig is, zelfs tegen onszelf. Zo vermengt de apostel hier gebed en vermaning.

Het gebed in het eerste deel is dat God hen geheel wil heiligen; het laatste woord is een woord dat verwijst naar de eindtoestand, *holoteleis*, geheel volmaakt, of geheel rijp. Hij voegt hieraan toe: *'en moge geheel uw geest en ziel en lichaam onberispelijk worden bewaard bij de komst van onze Heer Jezus Christus'* (vs.23). Het woord voor *'geheel'* hier is *holokleron*, en drukt kwantiteit uit, zoals het eerste woord kwaliteit uitdrukt. Elk vermogen van geest, ziel en lichaam komt in de gedachte voor: geen deel wordt weggelaten in zijn wens voor hen. Geest en ziel en lichaam vormen de mens. Alles wat daartoe behoort - elk vermogen - bidt hij onberispelijk te bewaren (hier wordt de kwaliteit van het bewaren uitgedrukt) bij de kracht van de komst van onze Heer Jezus Christus. Een passend woord om een brief mee

af te sluiten waarin zoveel geschreven is over de gedachte aan deze komst, het doel van de christelijke hoop. Het is de hoop die aanzet tot volharding, terwijl we ons de plechtige werkelijkheid moeten herinneren dat we in Zijn tegenwoordigheid rekenschap moeten afleggen van wat hier is gebeurd. Een slaafse vrees zou inderdaad een ongeschikte begeleiding zijn van de gedachte aan Zijn komst, die op dat moment voor ons de volheid van Zijn verlossing zal openbaren door ons in volle gelijkenis met Hemzelf te brengen; maar de gedachte aan verantwoording afleggen op zo'n moment aan zo'n Verlosser kan niets anders dan heilgende kracht hebben voor de ziel.

Geest en ziel en lichaam zijn van Hem; wij zijn Hem alles verschuldigd; en Paulus noemt ze allemaal om ze allemaal voor Hem op te eisen. Zij zijn de delen waaruit de mens bestaat; en het moet duidelijk zijn, zoals het ook in overeenstemming is met alle andere geschriften, dat de mens aldus wordt omschreven als een drie-eenheid die zijn band met de hele schepping verkondigt, en zichzelf als het verenigende middelpunt van alles. De plant neemt het stof van de aarde op, om het te inspireren met een levend principe dat boven zichzelf doet uitstijgen, en een beginsel van organisatie laat zien, een profetie van de verschillende vormen die zullen komen!

Het dier volgt op het plantaardige; en hier is er niet alleen leven, maar een levende ziel. Daarmee wordt de organisatie voortgezet; er verschijnt gevoel en vrijwillige beweging. De plantaardige functies worden behouden, maar verder ontwikkeld en vervolmaakt; met het *type* ook van de lichamelijke structuur, hoewel de lichamelijke vorm nog verdere ontwikkeling kan ontvangen.

En nu wordt de kroon op de boog gezet: de vereniging van alle lagere levensvormen met de hogere natuur van de engel is voltooid in de mens. In wie geest is toegevoegd aan ziel, en het beeld van God is op deze manier bereikt.

Hier is een evolutie, en een *echte*, niet wat zich de naam heeft toegeëigend, maar een ‘ontvouwing’ van een goddelijk plan, waarin natuurlijk vooruitgang en ontwikkeling is, op principes die overal gelijk zijn. Kijkend naar het organische wezen, hebben we drie stadia van vooruitgang die duidelijk van elkaar zijn gescheiden: het plantaardige; het dier, dat (in Gen. 1) wordt gemarkeerd als een nieuwe ‘schepping’; de mens, even duidelijk van het louter dierlijke, als eveneens een schepping.

‘Elk van deze bevat wat eraan voorafging, met een toevoeging. Er is een eenvoudig ontwerp, dat tegelijkertijd eenheid geeft aan het geheel, terwijl er vooruitgang is van de kant van dat ook waarin deze eenheid wordt getoond. Het mineraal dat in het plantaardige is opgenomen kan nauwelijks meer als mineraal worden herkend; en het wordt opgewerkt tot nog hogere vormen als het ‘vlees’ van dier en mens. Het leven van het plantaardige wordt in het dier zo gekenmerkt door de ziel waarmee het nu verenigd is, dat ‘ziel’ en leven in één aspect van de ziel slechts gelijkwaardige begrippen worden. Terwijl de dierlijke ziel in de mens opnieuw in het bezit komt van hogere vermogens dan zij ooit in het dier had, en zo de geschikte metgezel en helper van de geest wordt.

Niet alleen zo: we kunnen zelfs verder gaan, geleid door het gezegende boek dat God ons heeft gegeven, en na het huidige leven nog een soortgelijke vooruitgang zien. Want *zodra* de ziel het lichaam

verlaat, wordt over de heilige, hoewel hij nog steeds een ziel *heeft*, nu gesproken (zoals nooit zolang hij in het lichaam is) als een 'geest'; en wanneer hij het lichaam weer opneemt, is dit nu niet langer een '*natuurlijk*' - wat letterlijk een '*psychisch*' lichaam is (een lichaam gekenmerkt door de ziel, of *psyche*) - maar een geestelijk lichaam, (een lichaam gekenmerkt door de regerende geest,) het lichaam van de opstanding.

'Hier is dus ontwikkeling, over de hele lijn: daar kan geen twijfel over bestaan. God ontwikkelt (of ontvouwt) op deze wijze de wonderlijke mogelijkheden die besloten liggen in wat Hij eerst heeft voortgebracht. Dit is *ware* evolutie, niet het valse ding van de evolutionist; maar hoe wordt dit bereikt? Wordt de ziel ontwikkeld uit het leven van de plant? Of de geest uit de ziel van het dier? Volgens de Schrift niet: bij elke stap moet God erbij komen, en dat doet Hij ook; ziel en geest zijn afzonderlijke scheppingen. En hoe ontstaat het mineraal in de plantenstructuur? Of dit in het lichaam van het dier? Of ontwikkelt de ziel in de mens geestelijke eigenschappen die het dier niet kent? Het antwoord van de Schrift is, dat zij zichzelf niet verheffen; zij worden verheven: de ontwikkeling wordt in elk geval bereikt door de afdaling (als wij dat zo mogen zeggen) van een hoger principe om zich met het lagere te verenigen. Het lagere wordt verhoogd door de vernedering van het hogere, en de schaduw van Christus wordt hier al onmiskenbaar gezien in de natuur: het zegel is op deze methode gezet als goddelijk.

We hoeven ons niet te verwonderen: '*alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen*' (Kol. 1:16), en dit is Zijn stempel op wat Hij ons zou goedkeuren als actueel geld in het rijk der gedachten. Waarom zou

de afbeelding van de Koning niet verschijnen op alles wat van Hem is? Zo is de hele natuur in feite een getuige voor Hem, een glorieus vlechtwerk van geestelijke gelijkenissen, die, als we meer vermogen hadden om ze te lezen, inderdaad het zichtbare zouden omvormen met de helderheid van het onzichtbare.

De Schrift leert duidelijk in geest, ziel en lichaam; een drie-eenheid van de mens. Geest is datgene wat hem maakt tot wat een engel is, een zoon van God en naar het beeld van zijn Vader; want God is de Vader der geesten (Hebr. 12:9). Te hebben gezegd: '*Vader der zielen*' zou Hem Vader van de dieren hebben gemaakt; want het dier is, evenals de mens, een '*levende ziel*', en dat omdat er een levende ziel in zit (Gen. 1:30). De gewone versie van onze Bijbel verdoezelt de laatste passage door '*leven*' weer te geven in plaats van '*levende ziel*', wat echter in de kantlijn staat; een '*levend leven*' zou natuurlijk geen betekenis hebben. In andere passages wordt het woord uniform vertaald als '*schepsel*' (of eens, '*ding*') wanneer het wordt toegepast op het beest: een betekenis die er niet bij hoort. Toch wordt het overeenkomstige Griekse woord (*psuche*) terecht vertaald met '*zielen*' (in Openb. 8:9; Openb. 16:3), waar zeker over dieren wordt gesproken.

Aan de andere kant wordt '*geest*' nooit aan het beest toegeschreven in de Schrift, behalve één keer in Pred. 3:21, waar de Septuagint en de Targums tegen zijn, en waar we in ieder geval de loutere ondervraging hebben van iemand die door menselijk redeneren probeert door te dringen waar de openbaring alleen toe in staat is, met als resultaat dat hij in volslagen verwarring achterblijft. Dit is precies het thema van Prediker, de ontoereikendheid van de menselijke rede, zoals in Job het falen van de menselijke gerechtigheid.

De geest van de mens, zo wordt ons door de apostel verteld, is datgene waardoor alleen menselijke dingen gekend worden; en zo is het het wezenlijke kenmerk van de mens in de aardse schepping. Het wordt in de Schrift vereenzelvigd met verstand of begrip, en dus met een moreel en geestelijk oordeel; wat het dier zeker niet heeft. De poging van de materialist om er alleen de levensadem in de neusgaten van te maken, die gebaseerd is op de identiteit van het woord voor adem en geest in zowel het Grieks als het Hebreeuws, kan worden afgedaan als de uiterste dwaasheid van een kinderlijke verbeelding.

De ziel daarentegen is, volgens hetzelfde woord van inspiratie, de zetel van de emoties, affecties, verlangens, eetlust, de schakel tussen de geest en het lichaam, en dus praktisch op zijn minst het leven van het lichaam. Bij de mens verbindt het zich met zijn hogere natuur, en is het doordrongen van het licht van de menselijke verstand, en deelt het met de geest de onsterfelijkheid. Maar afgezien daarvan kenmerkt het, zoals duidelijk is, het instinctieve, door eetlust beheerste leven van het dier; waartoe inderdaad de gevallen mens in zekere mate kan afzakken: de natuurlijke mens is juist de *'psychische'* of zinnelijke, *'door de ziel beheerste'* mens. met een vreselijke schaduw over hem als datgene, wat het dier niet heeft: dat, voor hem, is de afbraak, die in het dier zijn ongevallen natuur is (1 Kor. 2:14, Gk.).¹

De toewijding (zoals wij gewoonlijk zeggen) van de gehele mens aan God is dus de maatstaf van de praktische heiliging. Noch is dit ascese, noch echte zelfverloochening, behalve als er inderdaad nog een oude ik in ons is, die voor de ware christen zijn gezag heeft verloren. Een

1 Zie voor dit hele onderwerp 'Feiten en theorieën over een toekomstige staat', deel 1, hoofdstuk 2, 4-6.

leven voor God is wat werkelijk leven is, met alle kracht en vreugde van geestelijke kracht erin. Enig deel van ons wezen proberen hiervan af te houden, is de dood verkiezen boven het leven, vermindering boven volledige, allesomvattende bekwaamheid. Wie die christen genoemd kan worden, kan dit ontkennen? Ascese is een belediging voor God, is zelf een verlamming van krachten die Hem toebehoren. Leven voor God is niet leven in een kloosterachtige somberheid, maar in de volle helderheid van onbelemmerde heerlijkheid, in Zijn licht om licht te zien. Het is in de vreugde van de Heer alleen dat kracht wordt gevonden om Hem te dienen in wiens aanwezigheid volheid van vreugde is, en aan wiens rechterhand eeuwige genoegens zijn. De komst van de Heer Jezus is datgene wat ons zal inleiden in de volmaakte zaligheid hiervan; en zo zullen wij in de kracht van deze hoop onberispelijk bewaard worden op de weg naar deze voltooiing van het eeuwig geluk.

Toch hoopt de apostel op Hem, wiens doel met betrekking tot zijn volk niet kan falen. *‘Hij die u roept is getrouw, Hij zal het ook doen’* (vs. 24). Wij staan op de schouders van de Goede Herder; en als er een definitieve mislukking zou zijn, zou het Zijn kracht zijn die faalt. Dat zou voor Hem even onmogelijk zijn, als voor ons zonder Hem succes onmogelijk zou zijn.

De apostel spreekt in het bewustzijn van zijn eigen nood. Hij, zo ver boven ons allen verheven in kennis en toewijding, is zich niettemin bewust van de hulp van de gebeden van zijn broeders. Hij wil dat zij elkaar ook begroeten met de warme en openlijke uitdrukking van christelijke liefde. Hij verlangt dat allen de brief horen die hij aan hen heeft geschreven (verzekerd als hij was van wie in feite de schrijver

ervan was) en niet alleen aan leiders als bewaarders van de waarheid, waarvan de troost en verantwoordelijkheid aan allen toebehoorde. Ook waar de geïnspireerde Schrift in het geding was, werd de massa niet opgeroepen om 'de Gemeente te horen', maar de Gemeente om de apostelen te horen. Zo vermaant hij hen door de Heer dat allen horen.

Hij sluit af met de gebruikelijke slotuitspraak, dat de genade van de Heer Jezus Christus met hen moge zijn.

Bron:

3-2a 1 Thessalonians. The Notes from the Numerical Bible. 3 The Pauline Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible29.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor